

ZOEKEN NAAR
ESTHER B.
EN HET
VOORVAL MET
BENITO

Do Van Ranst schreef ook:

Hobbydag (10+)

Dagboek van een chihuahua (14+)

Weer helemaal Samuel (10+)

Mon en Gies – Canada is niet ver (8+)

Laat je niet hangen, Samuel (10+)

Voluit Samuel (10+)

Dina. Boze burens en bikini's (10+)

Dina. Verre vrienden en een vlek (10+)

Dina is terug (10+)

Dina. Tranen van Stroop en Theater (10+)

Dit is Dina! (10+)

Morgen is hij weg (10+)

Doos (omnibus) (12+)

Moeders zijn gevaarlijk met messen (13+, Boekenwelp 2009)

De engel Yannick (14+)

Die foto waar ik niet op sta (14+)

Mombakkes (15+)

Mijn vader zegt dat wij levens redden (15+, Prijs Knokke-Heist 2005)

ZOEKEN NAAR
ESTHER B.
EN HET
VOORVAL MET
BENITO

DO VAN RANST

 DAVIDSFONDS
INFODOK

1 | Fijne dag, Deefje!

De eerste dag van het schooljaar doe ik het altijd een beetje in mijn broek. Niet echt, natuurlijk. Ik word twaalf.

Al doet mam soms alsof ik vier ben, maar naar het schijnt doen alle moeders dat, dus ik maak mij er niet druk over. Ze heeft vanmorgen mijn fiets uit de schuur gehaald en hem op de stoep ‘alvast klaargezet’. Alsof ik dat zelf niet kan. (Ik heb de hele zomervakantie door het dorp naar mijn vrienden gefietst!) Ze heeft boterhammen gesmeerd, ik heb honderd keer gezegd dat het maar een halve dag eerste schooldag is, dat ik geen lunch hoeft mee te nemen en bovendien eet ik ’s middags altijd thuis. ‘Ja,’ zei ze, ‘maar misschien krijg je om tien uur al honger en dan kan je alvast brood eten.’ Alsof ik de eerste dag op het schoolplein in een boterham ga lopen bijten terwijl iedereen iedereen bekijkt, net alsof we elkaar tien jaar lang niet hebben gezien. Het is gek: er zitten maar tweeënzestig dagen tussen het oude en het nieuwe schooljaar, maar die eerste schooldag lopen we elkaar toch te onderzoeken, zoals honden op de hondenschool elkaar van kop tot staart besnuffelen alsof ze elkaar voor het eerst zien, ook al hebben ze twee keer per week samen les. (Dat weet ik van Stip – later meer over hem.)

Terwijl ik onze straat uit fiets, zwaait mam me uit. ‘Fijne dag, Deefje!’

Ik wil dood! Hoe ze ‘Deefje’ roept. Juliet komt net met haar skateboard uit de garage gerold. Ze heeft mam horen roepen.

Ze plooit haar mond tot een mysterieus lachje, zoals alleen zij dat kan. Ook haar moeder staat in de deuropening, klaar om te zwaaien, maar Juliet is een meisje en volgens mij moet zij nog elf worden, want ze verjaart erg laat in het jaar. Ik ben geboren op 3 januari. Juliet op 27 december. Toch zitten we in dezelfde klas.

Bij de chocoladefabriek wacht Stip ons op. Dat doet hij elke dag, al vijf jaar lang. Stip is mijn beste vriend. Niet dat we dat al tegen elkaar hebben gezegd, maar het is gewoon zo. Het staat ook op geen enkel officieel document, hij schreef het zelfs niet in mijn klasgenotenboek dat ik enkele jaren geleden bijhield. Bij *beste vriend ever* schreef hij Bruno. Bruno is zijn hond.

Op de binnenkant van zijn pennenzak heeft hij 'Juliet' geschreven. Het onderste streepje van de t eindigt in een hartje. Toch zijn ze niet met elkaar. Nog niet. Stip hoopt dat het op een dag echt een keer gebeurt. Als ik wat zeg over haar naam in zijn pennenzak en het hartje beweert hij dat iemand anders het erin heeft gezet, maar als ik vraag 'wie dan', houdt hij zijn mond.

Ik ben de enige die weet dat haar naam met een hartje in zijn pennenzak geschreven staat.

Stip zit bij de fabriekspoort op de bagagedrager van zijn fiets naar de in- en uitrijdende vrachtwagens te kijken. Het is zijn grote droom om chauffeur te worden. Internationaal vervoer, dus hij zal later vaak en lang van huis weg zijn. Net als zijn ma. Ze is al bijna twee jaar dood. Ze viel in slaap achter het stuur op een kronkelweg in Italië en stortte in een ravijn.

Ik vraag me soms af of ik Juliet moet waarschuwen voor dat lang van huis weg zijn, zodat ze het weet voor ze echt samen zijn. Geen enkel meisje wil een jongen die alleen in het weekend thuis

is. Dat weet ik van mam. Toen ze pas samen was met papa had hij na school drie baantjes, want hij spaarde voor een boot. Toen ging het bijna uit omdat ze hem te weinig zag.

Soms is Stip een halfuur te vroeg op post. ‘Ik zou de hele dag door naar vrachtwagens kunnen kijken’, zegt hij.

‘Zullen we?’ Ik surplace op het fietspad tegenover de fabriek tot hij vertrekt. Mijn record is tweeëndertig seconden. Stip duwt op de trapper. Hij blijft gewoon op de bagagedrager zitten. Dat vindt hij makkelijker, want Stip is best lang. Als hij op het zadel zit, plooiën zijn benen onhandig bij het trappen en raken zijn knieën bijna zijn kin. Nochtans staat zijn zadel op de hoogste stand, maar zijn stuur staat een heel eind te laag. Het is een gek gezicht als je hem ziet fietsen. Stip is anderhalf hoofd groter dan ik. Een half hoofd groter dan Lex.

Lex is mijn bijna beste vriend. Hij woont vlakbij, maar rijdt nooit met ons mee naar school. Pas tien minuten voor de schoolbel gaat, komt hij uit zijn bed. Hij ontbijt niet en hij doucht niet. Dat kan omdat zijn moeder al de deur uit is lang voor andere mensen opstaan. Ze doet de vroege shift in de supermarkt. Ze pakt brood, groenten, fruit en kranten uit. Dat zijn de artikelen die het vroegst geleverd worden. Lex’ vader is treinbestuurder en vertrekt nog vroeger dan zijn moeder, dus die kan er ook niet op toezien dat hij op tijd uit zijn bed klimt.

Bij de schoolpoort begroet de onderdirecteur, mevrouw Baekeland, de leerlingen. Ze geeft iedereen een papieren, witte bloem met een kaartje waarop de datum en *Welkom in De Warande* geschreven staat. De Warande, zo heet onze school.

‘Wat moeten wij met een bloem?’ bromt Stip.

‘Het heeft vast iets te maken met het feest voor directeur Dekker’, zeg ik.

Onze directeur, meneer Dekker, gaat zijn laatste schooljaar in. Hij is vijfendertig jaar verbonden aan De Warande. Eerst als leraar en later als directeur. Hij is het al drieëntwintig jaar lang. Dat is een record of zo. Het zal op het eind van het schooljaar, wanneer het gevierd wordt, in de krant komen. Misschien zelfs in het recordboek.

We steken het schoolplein over om onze fietsen onder het golfplatenafdak te stallen. Als ik mijn fiets heb weggezet, zie ik dat er op de achterkant van het kaartje aan de bloem een naam geschreven staat: Esther Beukenhout. Ik denk eerst dat Baekeland zich heeft vergist, dat iedereen een bloem met zijn of haar naam erop heeft gekregen, maar dat ik de bloem van iemand anders kreeg. Nog voor ik klaar ben met denken, staat Stip naast me. Hij heeft het kaartje ook gelezen. Hij zegt: ‘Esther Beukenhout?’

‘Kennen we haar?’ vraag ik.

Stip antwoordt niet. Ik zie aan zijn blik dat hij iets in de gaten krijgt. Zijn ogen schieten van links naar rechts en dan kijkt hij naar mij. Ik leg met mijn ogen hetzelfde traject af. Meisjes zitten op de vensterbank van de gymzaal te huilen.

‘Wat staan jullie stom te kijken?’ Harper.

Stip en ik kijken naar elkaar en denken hetzelfde: een nieuw schooljaar betekent elke weekdag Harper. Tegelijk laten we onze schouders zakken. We zien dat Harper naast de huilende meisjes bij de gymzaal gaat zitten. Ze slaat haar armen om Friedl uit onze klas.

Juliet legt haar skateboard tussen Stip en mijn fiets in. Dat doet ze altijd zo, want de school heeft geen skateboardvoorziening. Ze leest wat er op het kaartje van haar witte bloem geschreven staat. Bijna botst ze tegen Stip op.

‘Ken jij haar?’ vraag ik.

Ze antwoordt niet. Ze zegt wel: ‘Het is gisteren gebeurd.’

Juliet loopt het speelplein op. We volgen haar.

‘Dood?’ vraagt Stip.

Juliet houdt even halt, kijkt over haar schouder en knikt.

‘Gisteren pas’, mompelt Stip, meer tegen de bloem dan tegen mij.

De stress voor de eerste schooldag is nu helemaal weg. In de plaats daarvan duwt er iets in mijn maag en speelt er maar één duidelijke vraag in mijn hoofd: heeft de school dan die bloemen standaard in voorraad voor als er een leerling doodgaat? En ik zie beelden: een kartonnen doos in een van de kasten van de lerarenkamer waarop *Bloemen voor het geval er iemand doodgaat* geschreven staat. En: alle leerkrachten die in het holst van de nacht druk in de weer zijn met lijm, stiften en crêpepapier.

Dan gaat de eerste bel van het nieuwe schooljaar.

Van Ranst, Do
Zoeken naar Esther B. en het voorval met Benito

© 2021 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Do Van Ranst
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Omslagontwerp: Julie van Hove
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel
Trefwoorden: vriendschap, multicultureel

D/2021/0034/108
ISBN 978 90 02 27294 3
NUR 283, 284

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op
enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.